

Pustil sem ga, da se je sam zabaval. Tedaj pa tedaj mi je javil, za koliko se je voda povzpela. Slavnostno s ploskanjem je naznanil, ko je dosegla višino enega decimetra. Pa njegovo veselje ni trajalo dolgo. Kmalu je opazil, da leze voda nazaj, in sicer precej hitro.

»Kaj je to?«

»V črevesu je nastala kaka luknjica zaradi rastočega pritiska. Bilo je že ranjeno na tistem mestu!«

»Mislite, da bi voda šla sicer više?«

»Bi, bi. Le ponovi ta poizkus doma, pa boš videl. Sedaj si oglejva še vložene klobasice. Se že pozna. Prej napeto črevo je ohlapelo, drugo pa je nabreknilo. Ali si sedaj prepričan, da je trdila vaša Micka prav? Pa ne misli, da velja to samo za kuhinjsko sol ali za cukar, temveč za celo vrsto drugih snovi.«

Usula se je ploha vprašanj, a nisem več utegnil. Obljubil sem mu, da mu pojasnim vse, pa le po malem. Vzel je stekleno cev, ki sem mu jo podaril, in ostanek črevesa, nato se je napotil k svoji Micki.

SLAVKO NEŠIČ:

Nekaj o pajkih.

ej, pajek! Brrrrrrrr!...« Kako ste se ga že večkrat ustrašili, kajne. Kar nenadoma prileze od nekod, ta nebodigatreba. Vi pa kar poskočite pred njim, frk, in zona vas oblije. Toda ves ta vaš strah je prazen, to vam moram takoj povedati, in pajek ga kar res ne zasluži. Zakaj ta živalca je ena izmed najbolj čistih pa neškodljivih in ima izredno močno izražen čut in sluh.

Ni basen, če pripovedujejo, da je prav lahko izvabiti pajka z godbo iz njegovega skrivališča. Veliki italijanski goslač Paganini, ki je živel v preteklem stoletju, si je vedno, kadar je sviral pred množico poslušalcev, dal pajka na svojo ramo, ker mu je baje, kakor je bil sam trdno prepričan, donášal srečo in uspehe.

O Beethovnu, velikem glasbeniku, pripovedujejo, da je sviral v svoji mladosti jako rad gosli, pa samo takrat, če je bil popolnoma sam v svoji sobi. Ko je stopila nekoč njegova mati v sobo, je opazila, kako se je spustil pajek s stropa in je plaval na svoji pajčevini baš nad svirajočim sinom. Mamica se je seveda jako prestrašila in je ujela živalco. Mladi Beethoven pa, ki je bil zelo občutljiv, je prekinil igranje in je zagnal gosli po tleh, da so se zdobile v tisoč koscev. Sam je pozneje priznal, da ni nikoli več prijel v svojem življenju za gosli; ta pajek je bil namreč dolgo časa edini njegov poslušalec.

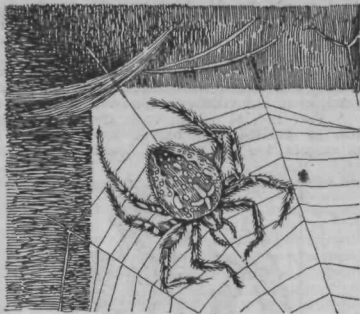
Iz teh dveh dogodbic sklepamo, da postane pajek prav lahko prav domač. Jetniki so spisali in pripovedovali že večkrat dolge zgodbe o pajkih, ki so jim krajšali čas v ječah in jim lajšali gorje ugrabljene svobode. Mnogo teh nesrečnikov, ki so prebili skoraj polovico svojega življenja med štirimi stenami, pripoveduje, da so pajke, svoje tovariše, krmili kar iz roke. — Quatremère Disjouvai, načelnik batavanske

republike, je bil jetnik nemškega vojvode. Bil je zaprt v Utrehtu in je spisal o teh živalcah debelo knjigo. Opazoval je pajke, ki jih je bilo na stotine v njegovi celici, in je napravil o teh čudnih tovariših posebne zapiske. Med drugim trdi tudi, da so te živalce najboljši in najzanesljivejši vremenski preroki.

Da jedo pajki iz roke, trdi v svojih zapiskih tudi neki vrvar iz Pariza, ki je poleg vrvi pletel tudi nogavice iz pajkovih mrež. V ta namen je imel v svojem stanovanju preko tisoč pajkov-križavcev. Kadar je stopil v sobo s skledo, polno muh, da bi nakrmil svoje domače živalce, so se spustili pajki po nitkah s stropa, si poiskali mastno mušjo pečenko in zlezli zopet v svoja skrivališča. Naš vrvar pa gotovo ni izgotovil mnogo takih lepih nogavic — za en funt svile iz pajčevin je namreč potrebna zbirka 700.000 živih križavcev.

Legenda pripoveduje, da je rešil nekoč pajek celo življenje človeku. Friderik Vesliki, nemški kralj, je običajno zajtrkoval skodelico čokolade. Ko je bil nekoč poklican od mize, je našel, ko se je vrnil, v skodelici debelega pajka. Zato je zlił čokolado v posodo, iz katere so jedli njegovi psi. Vsi psi pa so dobili krče in so po par minutah žalostno poginili. Čokolado je zastrupil dvorni kuhar, ki je bil podkupljen od vladarjevih neprijateljev.

Sicer je to le pripovedka — toda iz vseh dogodbic lahko izprevidimo, da ne smemo biti sovražni tem nedolžnim živalcam, ki ne storijo nikomur nič žalega, ki tudi ne grizejo, kakor premnogi na- pačno trdijo, temveč nam kvečjemu koristijo, recimo v hlevih, v shrambah, ker se hranijo samo z nadležnimi muhami in z drugim mrčesom. Ne bojte se jih torej!

Pajek mrežo je razpel . . .

*Pajek mrežo je razpel,
da bi vanjo muho vjel;
po nesreči pa sem jaz
prišel malo ko pajku v vas.*

*To jo revež je pobiral,
ko sem mrežo mu razdiral;
dolgokračnež se je bal,
da na zemljo bi ne pal.*

*Kdor v nesrečo zapeljuje,
večkrat se mu to zgodi;
kadar padca pričakuje,
komaj sam mu ubeži . . .*

Fr. Ločniškar.